

миранія, напротивъ, пропадать безъ сѣтнины, зачто-то въ тѣхъ ся не срѣща потреба. Прѣкрасно-то искусство на стѣклено-то живописаніе, въ наше врѣмя кога-то вкусъ-тъ пакъ ся обьрнѣлъ къмъ него, трѣбувало почти изново да бѣде изнамѣрено.

Чюдно може да ся покаже при прѣвъ поглядъ, гдѣ-то толкова много изнамиранія, кои-то ся виждать да ся тѣй близу доближявать едно до друго, не сѣ ся появили много по-рано. Тѣй, стари-ти Римляне, напр., могли сѣ да изнамѣрятъ книгопечатаніе-то, — нѣ зачто ся не случило това? Мыслимъ за това, че литература-та имъ и охота-та имъ къмъ четеніе имали още толкова малко развитіе, что-то могли да ся ограничатъ съ прѣписвачи. Кога-то пѣкъ, въ срѣдні-ты вѣкове, цвѣтнѣлъ новый духовный и общественный животъ, и писменность-тѣ начинѣла да приима нечюены до тогава размѣры, — то ся появилось книгопечатаніе-то, — като сѣтнина и плодъ на потребы-ты на тогавашне-то врѣмя и като възбудитель и посрѣдникъ на новы-ты успѣхы, зачто-то всяко важно изнамираніе е, въ едно и сѣщо врѣмя, и сѣтнина на съврѣменны-ты потребы и причина на новы явленія; единъ успѣхъ води къмъ другъ, едно изнамираніе води слѣдъ себе си цѣль рядъ други.

Сега да ся обрѣнемъ къмъ другъ точкѣ, въ коуж-то техника-та си явява тѣй голѣма; разумѣваме тука производство-то съ голѣмѣ механическѣ силѣ. Въ най-далечно-то старо врѣмя, деспотически-ти властители на Азіѣ и Египетъ карали подданныи-ты си да правять такыва сграды, развалины-ты на кои-то и до сега трѣбува да ны учюдвать, дори и тогава, ако примысляхмѣ, че у строители-ты имъ сѣ ся на-